

De gunst

Van Nicci French verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

<i>Het geheugenspel</i>	In de Frieda Klein-reeks:
<i>Het veilige huis</i>	<i>Blauwe maandag</i>
<i>Bezeten van mij</i>	<i>Dinsdag is voorbij</i>
<i>Onderhuids</i>	<i>Wachten op woensdag</i>
<i>De rode kamer</i>	<i>Donderdagskinderen</i>
<i>De bewoonde wereld</i>	<i>Denken aan vrijdag</i>
<i>Verlies</i>	<i>Als het zaterdag wordt</i>
<i>De mensen die weggingen</i>	<i>Zondagochtend breekt aan</i>
<i>De verborgen glimlach</i>	<i>De dag van de doden</i>
<i>Vang me als ik val</i>	
<i>Verloren</i>	
<i>Tot het voorbij is</i>	
<i>Wat te doen als iemand sterft</i>	
<i>Medeplichtig</i>	
<i>Huis vol leugens</i>	
<i>In hechtenis</i>	
<i>Wie niet horen wil</i>	

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Nicci French

De gunst

Vertaald uit het Engels door Iris Bol,
Eefje Bosch en Marcel Rouwé

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 5768 8 (paperback)

ISBN 978 90 263 5864 7 (gebonden)

ISBN 978 90 498 0870 9 (dwarsligger)

© 2022 Nicci French

© 2022 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,
Amsterdam en Iris Bol, Eefje Bosch en Marcel Rouwé

Oorspronkelijke titel *The Favour*

Oorspronkelijke uitgever Simon & Schuster

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Sally Mundy / Trevillion Images

Foto auteur © Johnny Ring Photography

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Kersti

Proloog

Een gil doorkliefde de lucht. Had zij gegild of hij, toen hij zijn handen omhoogbracht om zijn gezicht te beschermen? Of was het de auto, die met gierende banden van de weg raakte? Door de voorruit doemde een boom op, de bladeren zwart in de koplampen. Er klonk geknars van metaal en de lampen gingen uit. Daarna heerste er stilte. Haar gezicht klapte ergens tegenaan, en in haar schedel explodeerde pijn in felle kleuren. Ze deed haar ogen open, hield haar hoofd schuin en zag akelige tinten blauw, rood en paars. In de auto klonk geen enkel geluid. Ze werd bevangen door een panische angst die heviger was dan de pijn.

‘Help me, alsjeblieft!’ zei Jude tegen helemaal niemand.

Ze reden die nacht terug van een feestje in Liams roestige oude Fiat, waarvan een zijspiegel met plakband op zijn plaats werd gehouden. Op steile heuvels liet de wagen een onheilspellend gerammel horen. Jude en Liam zaten voorin en Yolanda en Benny achterin. Benny lag laveloos met zijn hoofd tegen Yolanda’s schouder en sliep met zijn mond open. Ook Yolanda was diep in slaap.

Jude keek op het dashboardklokje. Het was twee uur, maar nog altijd warm na een smoorhete dag. Het leek alsof de hemel elk moment kon openbarsten en een stortvloed aan regen de uitgedroogde, gebarsten grond zou doordrenken.

Ze hadden een warme zomer gehad. Jude dacht terug aan haar A level-examens in mei en juni, toen de zon verblindend door de grote ramen had geschinen. De pen in haar glibberige vingers, zweetdruppeltjes op haar voorhoofd en vochtige plekken onder haar oksels. Dat leek nu een volslagen andere wereld, want sinds half juni was ze verliefd. Verdwaasd, duizelingwekkend en heerlijk verliefd, zoals ze nog nooit was geweest. Haar lichaam deed er gewoon pijn van. Ze kon voelen waar zijn vingers haar hadden aangeraakt en haar lippen waren gevoelig. Op het feest had hij haar meegenomen naar de tuin en haar gekust tot ze zomaar, in het volle zicht, op het gazon had willen gaan liggen, maar hij had 'later' gefluisterd, met zijn adem heet tegen haar oor. En nu was het later en zouden ze eerst Yolanda thuis afzetten, dan Benny uit de auto sleuren en naar zijn voordeur brengen en vervolgens naar het bos rijden. Hij had een deken in zijn achterbak. Het kon haar niet schelen of het ging regenen, ze stelde zich voor dat ze hun natte lichamen tegen elkaar aan drukten en er ging een verwachtingsvolle siddering door haar heen.

Ze wierp hem van opzij een blik toe en hij voelde dat ze naar hem keek en legde zijn hand op haar dijbeen, op de dunne stof van haar jurk. Liam Birch: totaal haar type niet. Liam had zijn leven niet op de rit, zij wel. Zij wist al sinds de basisschool dat ze dokter wilde worden en had jarenlang haar best gedaan om dat te bereiken, zonder ooit op te geven. Ze was toegelaten tot de studie geneeskunde en zou over zes weken naar Bristol vertrekken, mits haar examenresultaten goed waren, iets waarvan ze overtuigd was.

Liam wist nog niet wat hij na de middelbare school wilde gaan doen. Hij was handig. Hij kon bijna alles repareren en als hij een potlood pakte, wist hij met een paar lijnen iets levensechts en opzienbarends te creëren. Jude had gezegd dat hij naar de kunstacademie moest gaan, maar hij had zijn schou- ders opgehaald en geantwoord dat hij wel zou zien wat er ging gebeuren – alsof die beslissing niet echt aan hem was, alsof de stroom van het leven hem gewoon onderuit had gehaald en hem nu meevoerde. Misschien zou hij gaan reizen, had hij ge- zegd. Weg van deze middelgrote stad in het midden van En- gland waar hij al zijn hele leven met zijn ouders en jongere broertje woonde. Ze keek omlaag naar de hand die warm en zwaar op haar dij lag. Wat zou er gebeuren als zij naar de uni- versiteit ging? Ze hadden het nooit over de toekomst gehad, net zoals ze niet veel over het verleden hadden gepraat. Ze wist bijna niets over Liams familie, zijn jeugd of zijn eerdere rela- ties. Het enige wat ertoe deed, was het hier en nu, en het heer- lijke gevoel van spanning in haar lichaam wanneer hij haar aanraakte of als ze dacht aan zijn aanraking, maar ook als hij naar haar keek of haar naam zei.

Hoewel ze in dezelfde stad in Shropshire woonden, had- den ze niet bij elkaar op school gezeten. Jude had de scholen- gemeenschap bezocht en Liam het grote college aan de rand van de stad dat speciaal voor de laatste twee jaar van de mid- delbare school was. Ze was zich echter wel van hem bewust ge- weest, een lange slungelige figuur met donker haar dat nodig geknipt moest worden en kleren die er nooit nieuw uitzagen: gescheurde jeans, T-shirts met raadselachtige woorden erop, een raar groen jack dat bij ieder ander geen gezicht zou zijn geweest maar hem wel goed stond. Ze had hem de afgelopen twee jaar regelmatig gezien, op straat met een groep andere

tieners, met sigaretten en drankblikjes, en hij leek haar cool en heel werelds.

Een paar dagen na haar laatste examen was ze op een feestje door een vriend aan hem voorgesteld. Ze had gewacht tot hij 'Hey, Jude' zou zeggen en zou lachen om zijn eigen gevatheid, maar dat had hij niet gedaan. Ze had verwacht dat hij zich om zou draaien om terug te gaan naar zijn eigen groep, maar dat had hij ook niet gedaan. Hij had haar verteld over een jong vosje dat hij eerder die dag had aangereden, en dat hij in eerste instantie had gedacht dat er een klein kind plotseling de weg op was gerend. Het vosje had nog geleefd en meelijwekkend gepiept en er waren al snel nieuwsgierigen blijven staan. Hij vertelde dat hij het vosje uit zijn lijden had moeten verlossen: hij had een steen van de stoep gepakt en daarmee op zijn kop geslagen en daarna had hij het dode beestje naar het bos gebracht en het daar achtergelaten. Hij had er bijna een halfuur mee in zijn armen gelopen, heet en stinkend, vertelde hij. Hij was een beetje stoned. Zijn pupillen waren vergroot en in het zwakke licht leken zijn ogen donker, bijna zwart. Het verbaasde Jude hoe aardig hij overkwam, en hoe jong. Bijna – tja, bijna doorsnee. Gewoon een knappe jongen.

De eerste weken was het een heerlijk geheim geweest dat ze genietend voor zichzelf had gehouden. Ze vertelde het niet aan haar vriendinnen, want ze wilde niet dat die met hun ogen zouden gaan rollen of iets zouden zeggen waardoor het onbelangrijk of juist te belangrijk of te onvoorstelbaar zou lijken. Ze wilde niet horen dat een van hen al eerder iets met hem had gehad, of iemand kende voor wie dat gold, of dat iemand iets over hem had gehoord, over zijn onbesuisdheid en zijn plotselinge, onverklaarbare woedeaanvallen. Ze wilde niet dat iemand zou zeggen: 'Je moet oppassen voor hem.' Ook nu liet ze

er nog weinig over los tegen andere mensen. Af en toe gingen ze samen naar een feest, zoals die avond, en gisteren waren ze met een groep vrienden de hele dag bij de rivier geweest. Ze had over hem gekletst met Rosie, liggend in het lange gras aan de oever van de rivier terwijl ze sprak tegen de blauwe hemel. Maar ze had er niks over losgelaten tegen haar ouders, want ze wist dat die niet blij zouden zijn met Liam: een jongen die wiet rookte, pillen slikte, er soms een beetje ongewassen uitzag en niet zou gaan studeren. Misschien was dat de aantrekkingskracht wel: hij was iemand die haar ouders zouden afkeuren. Hoe dan ook, in september ging ze naar Bristol. Hij was haar intermezzo, haar zomer, haar ontsnapping.

‘Ik ben een beetje misselijk,’ zei Yolanda, die halfwakker werd op de achterbank.

‘Doe het raampje dan open,’ zei Liam.

‘Misschien moet ik overgeven.’

‘Waag het niet om in mijn auto te kotsen!’

‘We zijn zo bij je huis,’ zei Jude. ‘Maar zeg het even als we moeten stoppen.’

Yolanda reageerde echter niet, want ze was alweer in slaap gevallen. Eerst liet ze een gorgelend snurkgeluidje horen en toen een kreun.

Jude had zelf ook het gevoel dat ze enigszins aangeschoten was. En Liam had ook veel gedronken en de hemel mocht weten wat nog meer genomen. Maar het was maar een kort ritje. Er vielen een paar dikke regendruppels op de voorruit. Ze hief haar hand om zijn gezicht aan te raken en voelde zijn lippen glimlachen.

Toen zei hij: ‘Fuck.’ Of eigenlijk schreeuwde hij het.

Want waar de weg een scherpe bocht maakte, was de auto rechtdoor geracet, van de weg af geschoten, recht op een boom

af. Afschuwelijke slow motion. Een afschuwelijk helder besef van een ramp, en een wereld die nooit meer hetzelfde zou zijn.
Een gil doorkliefde de lucht.

Jude kon niet bepalen naar welke kant haar lichaam lag. Haar hoofd bonsde van pijn, eerst de ene en toen de andere kant. Yolanda zat achterin hard te snikken. Benny zei helemaal niets.

‘Ben je gewond?’ vroeg Liam gejaagd in de duisternis.

‘Dat kan ik niet zien.’ Jude voelde aan haar gezicht, dat warm en kleverig was. ‘Ik bloed,’ zei ze.

‘Kun je uitstappen?’ vroeg Liam.

‘Weet ik niet. Yolanda? Benny? Is alles goed met jullie? Wat is er gebeurd? Wat moeten we nu doen?’

Liam klauterde uit de auto, liep naar haar kant en hielp haar ook naar buiten. Haar benen trilden zo erg dat ze niet kon blijven staan, dus hij liet haar op de met gras begroeide helling zitten. Ze kon net zijn bleke gezicht onderscheiden. Hij ging terug om Yolanda te halen, die bij de auto vandaan strompelde en heftig moest overgeven op de weg. Jude hoorde de kots spetteren.

Het begon te regenen. Ze hoorde Liam tegen Benny praten.

‘Ademt hij nog?’

‘Ja, hij ademt nog. Maar hij heeft hulp nodig. Ik ga even bellen.’

‘Is dat echt nodig?’

Liam hurkte naast haar neer en veegde met de zoom van zijn T-shirt het bloed van haar gezicht. Hij leek opmerkelijk rustig, bijna nonchalant. ‘Het komt wel goed.’

Tranen en regen prikten op haar gezicht. Haar tong was gezwollen in haar mond. ‘Dit is een nachtmerrie.’

Liam praatte in zijn telefoon. Hoe bestond het dat hij zo

kalm was? Jude boog zich voorover en drukte haar handen tegen haar gezicht. Ze hoorde Yolanda huilen en de wind waaien door de bomen en ergens in de natte duisternis hoorde ze een uil.

Toen, heel in de verte, klonk er een sirene.

Als eerste arriveerde de ambulance, een paar minuten later gevolgd door een politiewagen en toen een tweede. Blauwe zwaailichten weerkaatsten tegen het bos, tegen de motorkap van de auto die zich in de boom had geboord en tegen de bleke, bange gezichten van de vier inzittenden. De ambulanceverpleegkundigen tilden Benny op een brancard, waarna hij eindelijk zijn ogen opendeed.

‘Donder op, oké,’ zei hij. ‘Wat gebeurt er allemaal?’

Een vrouw die op vriendelijke toon sprak boog zich over Jude heen, maar Jude kon de woorden niet verstaan. In haar hoofd klonk een luid gebulder. Wel hoorde ze de woorden van een politieagent die aan Liam vroeg of het zijn auto was.

Hij zei ja. Ze hief haar hoofd op en hij glimlachte naar haar. Alsof het een grote grap was, dacht Jude. Alsof dit er allemaal niet echt toe deed; gewoon iets wat kon gebeuren.

Er werd hem gevraagd of hij had gereden, of hij had gedronken, of ze allemaal hun gordel om hadden gehad. Er werd hem verteld dat hij onderzocht zou worden.

Ze zag Liam zijn schouders ophalen. Het blauwe licht gleed flikkerend over zijn gezicht. Daarna was alles opnieuw verward tot ze zag dat hij naar het open portier van een van de politiewagens werd geleid. Hij keek even over zijn schouder naar haar en hief zijn hand op in wat een afscheidsgroet leek.

Dat was feitelijk het einde geweest. Het einde van Liam en Jude en van de heerlijke kwelling van een eerste liefde, het einde van haar zomer, het einde van haar jeugd.

Jude had twee dagen in het ziekenhuis moeten blijven. Ze had een hoofdwond opgelopen en de artsen wilden haar houden ter observatie. Haar neus was gebroken, maar een jonge arts verzekerde haar dat die zonder littekens zou genezen. Voor een snee op haar voorhoofd waren twaalf hechtingen nodig geweest. De dag na het ongeluk had ze zichzelf bijna niet herkend in de spiegel. Haar gezicht was gezwollen, haar huid een mengeling van paars, diep bruin en somber groen.

‘Je had wel dood kunnen zijn,’ zei haar moeder.

‘Wat bezielde je om mee te rijden met iemand die dronken was?’ vroeg haar vader.

Haar ouders keken elkaar aan en begonnen toen vragen te stellen over Liam. Wie was hij? Waarom had ze in zijn auto gezeten?

Jude kromp ineen. ‘Hij is gewoon een jongen die ik ken,’ zei ze.

Gewoon een jongen. Haar jongen. Ze probeerde hem te bellen, maar hij nam niet op. Ze stuurde een berichtje, een aantal berichtjes, waarin ze schreef dat ze hem dringend wilde zien, en hij schreef terug dat de situatie een beetje gecompliceerd was, maar dat ze zich geen zorgen over hem moest maken. Alles ging goed met hem. Hij hoefde waarschijnlijk niet naar de gevangenis, maar zou alleen een taakstraf krijgen. *Reisplannen in de ijskast*, schreef hij.

Gevangenis. Het woord maakte haar misselijk.

Toen Jude uit het ziekenhuis kwam, ging ze naar zijn huis. Hij deed de deur open en ze voelde een golf van paniek en opwinding bij de aanblik van Liam, maar het volgende moment

zag ze dat het Liam niet was. Het was iemand die op hem leek, maar dan jonger, minder geprononceerd en minder zelfverzekerd. Hij zei dat hij Dermot heette en Liams broer was. Hij vertelde dat Liam niet thuis was, dat er niemand thuis was. Behalve jij dan, zei Jude, waarop hij begon te blozen. Ze vroeg of alles goed was met Liam en volgens Dermot was dat het geval, al was hij wel een beetje van slag.

Ze keek de jongen aan – hoe oud was hij? vijftien? zestien? – en vroeg of hij tegen zijn broer wilde zeggen dat ze hem wilde spreken. Of nee, zo verbeterde ze zichzelf, ze móést hem spreken. Met een trilling in haar stem voegde ze eraan toe dat het niet zo mocht eindigen. Alsjeblieft, zei ze. Alsjeblieft. De woorden bleven tussen hen in de lucht hangen. Liams broer leek even iets te willen zeggen, maar toen knikte hij alleen en draaide zij zich om en ging weer weg.

Een paar dagen zat ze lusteloos thuis in de woonkamer naar dagprogramma's op tv te kijken. Ondanks de hitte zat ze toch onder een deken terwijl haar hoofd bonsde en haar gezicht mauve en geel werd. Er kwamen vrienden en vriendinnen op bezoek, die opgewonden kakelden over de gruwelijke, maar o zo spannende gebeurtenissen. Ze deed haar best om te glimlachen en een gesprek te voeren. Ze gaven haar bodylotion en zelfgebakken brownies. Rosie gaf haar een gigantische kamerplant die Jude volgens haar mee kon nemen als ze ging studeren, maar die binnen de kortste keren dood was.

De botsing was net een felgekleurde nachtmerrie waarvan ze zich slechts fragmenten kon herinneren. Liam was net een figuur uit een vervagende droom. Soms, als ze in de vroege uurtjes wakker werd, merkte ze dat ze lag te huilen.

Ze kreeg de uitslagen van haar examens, die nog beter bleken te zijn dan ze had gedacht. Dus ze zou naar Bristol gaan en

arts worden. Zij had haar leven nog altijd op de rit.

Liam had zijn leven nog altijd niet op de rit. Jude had via Benny gehoord dat zijn examenresultaten niet geweldig waren. 'Hij wist dat al,' zei Benny, alsof dat een troost was. 'Hij zit er niet echt mee. Je kent hem.'

Kende ze hem eigenlijk wel?

Wekenlang moest ze voortdurend aan hem denken, maar daarna werd het, beetje bij beetje, steeds gemakkelijker om dat niet te doen.

Het waren slechts drie maanden van haar leven geweest, drie intense, duizelingwekkende maanden, die een gat in haar leven hadden gebrand.

Een paar dagen voordat ze naar Bristol zou gaan, zag ze hem op straat met een meisje. Ze liepen bij haar vandaan, maar ze zou hem overal hebben herkend: de lange gestalte in versleten jeans, zijn enigszins onregelmatige pas alsof hij geen zin had om zijn voeten op te tillen en zijn donkere, warrige haar. Ze begon te huilen en dikke tranen biggelden over haar wangen, die niet langer bont en blauw waren. Maar ze probeerde hem niet in te halen. In plaats daarvan draaide ze zich om en liep de andere kant op.

Ze dacht niet dat ze hem ooit nog terug zou zien.

1

Het was een doorsnee nachtdienst geweest. Jude was verscheidene keren naar beneden geroepen naar de Spoedeisende Hulp. Drie vrouwen van in de tachtig, een vrouw van vierennegentig. Drie waren er gevallen. Een was bewusteloos binnengebracht. Twee waren ernstig verward. Op de zalen was het stil geweest. Niet letterlijk stil. Een patiënt met dementie had telkens opnieuw om haar moeder geroepen. Een andere patiënt werd regelmatig wakker en riep dan op opgewonden toon iets onverstaanbaars, waarna hij weer in slaap viel om vervolgens opnieuw wakker te worden en dezelfde angstige woorden te schreeuwen. Jude had met de dienstdoende verpleegkundige overlegd over zijn medicatie, maar besloten om die bij het oude te laten.

Jaren eerder had ze gewerkt als arts op de spoedafdeling van een ziekenhuis in Zuid-Londen. Vrienden van haar, die daar eerder hadden gewerkt, vertelden haar dat ze genoten van de adrenalinestoten, van het niet weten wat er vijf minuten later zou gebeuren. Dat had Jude nooit gehad. Zij voelde geen adrenaline door haar aderen stromen wanneer ze de gevolgen van dronken vechtpartijen zag en door alcohol veroorzaakte auto-

ongelukken. Je lapte de mensen op en stuurde ze weg. Of je kon ze niet oplappen en dan stuurde je ze door naar iemand die dat wel kon. Soms, en dat was heel afschuwelijk, kreeg je te maken met verminkte doden of stervenden, en aan dat soort dingen zou ze nooit wennen.

Toen ze voor geriatrie had gekozen, waren haar vrienden verbaasd geweest. Of ze dat niet deprimerend vond? Nee, dat vond ze niet. Ze deed dezelfde dingen als andere artsen: diagnoses stellen, medicijnen voorschrijven en onderzoeken aanvragen. Toch voelde ze zich ook net een dokter uit vervlogen tijden, toen een arts soms alleen bij een patiënt hoefde te gaan zitten om diens hand vast te houden, met hem te praten, naar hem te luisteren en hem te verzorgen. Als je voorbijging aan de ouderdom, waren deze patiënten even grappig, gecompliceerd en verknipt als iedereen. Elke keer dat ze een patiënt naar huis kon sturen, een beetje beter dan toen die was binnengekomen, wellicht zonder pijn of weer in staat om zonder hulp te lopen, voelde dat als een overwinning.

Ze keek op haar telefoon. Van de vrouw van vierennegentig moest nu een röntgenfoto worden gemaakt. Jude nam zich voor even bij haar te gaan kijken voordat ze zou weggaan. Daarna maakte ze er geërgerd een aantekening van. Het had geen zin om zoiets alleen in gedachten te doen.

Ze bestudeerde het bord aan de muur naast de verpleegbalie. Er moesten nog een paar taken afgehandeld worden. Aan de verpleegkundige achter de balie vroeg ze of de SEH nog had gebeld.

De vrouw schudde haar hoofd. 'Het zijn horken daarbeneden. Ze bellen je nooit terug.' Ze tikte met haar vinger op de balie. 'Maar als zij iets van jou nodig hebben, klimmen ze meteen in de telefoon.'

‘Ja, ik weet het,’ zei Jude. ‘Breek me de bek niet open.’

Deze gedeelde klachten over de inefficiëntie en arrogantie van andere afdelingen schiepen een onderlinge band.

‘Er was wel iemand voor je,’ zei de vrouw.

‘Heb je het nummer opgeschreven?’

‘Nee, ik bedoel dat er echt iemand is geweest. Hierzo. Vroeg of hij je kon spreken.’

‘Van welke afdeling?’

‘Volgens mij is hij niet van hier. Ik zei dat je aan het werk was en toen zei hij dat hij beneden op je zou wachten.’

Jude was verbaasd. Wie zou er nou ’s nachts naar haar werk komen? ‘Wat vreemd. Was het ernstig?’

De verpleegkundige schudde haar hoofd. ‘Ik denk het niet. Hij zei alleen dat hij zou wachten. Het leek niet echt dringend. Hij is beneden bij de receptie.’

Jude keek omhoog naar de klok. Halfzeven. Nog een halfuur, en dit was meestal het drukste gedeelte van haar dienst. Niet alleen moest ze al haar gebruikelijke taken afwerken en tegelijk de overdracht aan de aflossende assistent-arts voorbereiden, maar ze moest ook de dienst daadwerkelijk overdragen. Af en toe leek het alsof een wraakzuchtige godheid lastige gevallen stuurde net als zij zich klaarmaakte om weg te gaan. De bewusteloze vrouw bleek een gecompliceerd geval te zijn. Waarschijnlijk was het een beroerte geweest, maar de vrouw had een veelvoud aan andere aandoeningen en na een verwarrend en ontoereikend gesprek met haar verzorger, een niet-aftoend onderzoek en een reeks telefoongesprekken, keek Jude op en zag dat het tien voor halfacht was.

In het kantoortje haalde ze haar jas, tas en sleutels op en nam zoals altijd even een momentje om haar gedachten tot rust te laten komen. Was er iets wat ze over het hoofd had ge-

zien? Nee, er schoot haar niets te binnen.

Ze pakte haar telefoon, keek ernaar en knipperde met haar ogen. Er hing een vaag aura omheen, alsof het toestel gloeide. Soms kwam dat door vermoeidheid, maar meestal niet. Meestal was het een teken van opkomende migraine. Daar had ze zelden last van tijdens haar werk. Het leek alsof haar brein heel beleefd wachtte tot ze alles had gedaan wat ze moest doen. Het gaf haar genoeg tijd om naar huis te gaan en dan begon de hoofdpijn. Soms maakten de medicijnen er een eind aan, als ze die op tijd innam. Snel bekeek ze de binnengekomen berichten op haar telefoon.

Nathan en zij moesten hun bruiloft regelen. Ze wenste vaak dat ze gewoon voor de burgerlijke stand konden trouwen, met zijn tweetjes plus een paar vrienden als getuigen. Maar Nat had gezegd dat trouwen een prima aanleiding was voor een groot feest en dat zijn moeder het hem nooit zou vergeven als haar zoon geen echte bruiloft organiseerde. Vanaf dat moment had het zich uitgebreid als een schimmel. Het had hun maanden gekost om de juiste locatie te kiezen en nu dat was afgevinkt, werd het tijd om de catering en de bloemen te regelen. Daarna moest het aantal gasten worden bepaald, en dan had je haar jurk nog. De opkomende migraine stuurde een flits van pijn door haar hoofd toen Jude aan al die zaken dacht. Ze droeg nooit lange jurken of pumps, maar tweedehands mannenpakken, overalls, jeans, hoge wandelschoenen, sandalen en schoenen met lage hakken, alles waarin ze zich makkelijk kon bewegen, klaar om snel te kunnen ontsnappen. Maar toen ze dat tegen Nat had gezegd, had hij zijn neus opgetrokken en een zenuwachtig lachje uitgestoten in een poging er een grapje van te maken. Hij wilde dat ze een echte bruid zou zijn; hij verheugde zich erop haar in soft focus te zien, gekleed in iets